

ARTEMIS FOWL

IKUISUUSKOODI

WSOY

EOIN COLFER

Eoin Colferin teoksia:

ARTEMIS FOWL

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA

ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKOODI

ARTEMIS FOWL: SALAISET KANSIOT

ARTEMIS FOWL: OPALIN KOSTO

ARTEMIS FOWL: KADONNUT SIIRTOKUNTA

ARTEMIS FOWL: AIKAPARADOKSI

ARTEMIS FOWL: ATLANTISKOMPLEKSI

ARTEMIS FOWL: VIIMEINEN VARTIJA

WARP: SALAMURHAAJAN OPPIPOIKA

WARP: PYÖVELIN VALLANKUMOUS

WARP: MESTARIN KOSTO

TOIVOMUSLISTA

SUPERNATURALISTI

ETSIVÄTOIMISTO PUOLIKUU

SIIPIMIES

VIELÄ YKSI JUTTU...

HIUSKARVAN VARASSA

LEGENDA POTTU-MÄKISESTÄ

LEGENDA KAPTEENI KORPIN HAMPAISTA

LEGENDA MAAILMAN TUHMIMMASTA POJASTA

TOHTORI ANNA-LIISA

Eoin Colfer – Andrew Donkin – Giovanni Rigano:

ARTEMIS FOWL (SARJAKUVASOVITUS)

ARTEMIS FOWL: TEHTÄVÄ POHJOISESSA (SARJAKUVASOVITUS)

ΕΘΙΠ COLFER
ARTEMIS
FOWL
IKUISUUSKOODI

Suomentanut Jaakko Kankaanpää

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
ARTEMIS FOWL: THE ETERNITY CODE

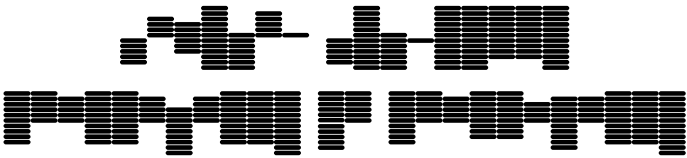
Copyright © Eoin Colfer, 2003
Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2003, 2016

Text illustrations © Tony Fleetwood

ISBN 978-951-0-41909-0

Painettu EU:ssa

Powerin perheelle
Laillisille ja laittomille

SISÄLLYSLUETTELO

Alkusanat	9
ENSIMMÄINEN OSA: HYÖKKÄYS	11
1. Kuutio	13
2. Sulkumääräys	34
3. Kylmää kyytiä	49
4. Kuin kaksi marjaa	107
5. Apina ja metallimies	118
6. Hyökkäys Fowl Manoriin	137
7. Suunnitelmat parhaatkin	158
TOINEN OSA: VASTAHYÖKKÄYS	171
8. Nahkoineen karvoineen	173
9. Kummituksia koneessa	208
10. Peukalo keskellä kämmentä	255
11. Näkymätön mies	302
12. Muistintyhjennys	314
Epilogi	335

ALKUSANAT

OTE ARTEMIS FOWLIN PÄIVÄKIRJASTA.

LEVYKE 2. SALATTU.

VIIMEISEEN kahteen vuoteen vanhempani eivät ole pystyneet valvomaan tekemisiäni, ja niinpä liiketoimeni ovat kukoistaneet. Siinä ajassa olen myynyt Gizan pyramidit eräälle länsimaiselle liikemiehelle, väärentänyt ja huutokaupannut Leonardo da Vincin kadonneet päiväkirjat ja riistänyt keijuilta osan heidän rakkaasta kulta-aarteestaan. Vapauteni punoa juonia lähestyy kuitenkin loppuaan. Kun kirjoitan tätä, isäni makaa helsinkiläisessä sairaalassa toipumassa kahden vuoden koettelemuksista Venäjän mafian vankina. Hän on yhä tajuttomana, mutta hän herää pian ja ottaa Fowlin suvun liikeasiat jälleen käsiinsä.

Kun molemmat vanhempani ovat kotona Fowl Manorrissa, en voi enää harjoittaa laittomia puuhia heidän huomaamattaan. Ennen se ei olisi ollut mikään ongelma, sillä isäni oli minuakin suurempi roisto, mutta äiti on päättänyt, että Fowlit kulkevat tästä lähtien kaidalla tiellä.

Minulla on kuitenkin aikaa vielä yhteen keikkaan. Äiti

ei varmaankaan hyväksyisi hankettani. Enkä usko että keijutkaan pitäisivät siitä. Niinpä en aio kertoa heille.

ΕΠΣΙΜΜÄΙΠΕΠ ΟΣΑ:
HYÖKKÄYS

I KUUTIO

En Fin, KNIGHTSBRIDGE, LONTOO

ARTEMIS Fowl oli melkein tyytyväinen. Hänen isänsä kotiutettaisiin Helsingin yliopistollisesta keskussairaalaista lähipäivinä. Häntä odotti herkullinen lounas En Finissä, lontoolaisessa kalaravintolassa, ja liikeneuvottelujen toisen osapuolen pitäisi saapua hetkellä millä hyvänsä. Kaikki sujui niin kuin pitikin.

Hänen henkivartijansa Butler ei ollut yhtä levollisella mielellä. Mutta eihän hän toisaalta ollut koskaan – jos halua olla yksi maailman vaarallisimmista miehistä, on oltava koko ajan varuillaan. Valtavan kokoinen henkivartija pujotteli ravintolan pöytien välissä sijoittelemassa turvavälineitä paikoilleen ja tarkistamassa uloskäyntejä.

»Onko sinulla korvatulpat?» hän kysyi suojatiltaan.

Artemis huokaisi syvään. »On. Vaikka minun onkin vaikea uskoa, että olisimme vaarassa. Tämä on sentään täysin laillinen liikeneuvottelu keskellä kirkasta päivää.»

Itse asiassa kyseiset korvatulpat olivat äänisuodinsieniä, ja ne olivat peräisin puretuista Hautautuneiden Alueiden

Lainvalvonnan poliisikypäristä. Butler oli ottanut kypärät ja paljon muutakin mittaamattoman arvokasta keijutekniikkaa haltuunsa vuotta aiemmin, kun Artemis oli konnankoukkujensa johdosta joutunut vastatusten keijupoliisin raskaasti aseistettujen erikoisjoukkojen kanssa. Sienet oli kasvatettu HAL:in laboratorioissa, ja niiden pikkuruiset huokokset sulkeutuivat automaattisesti, kun melutaso nousi vaarallisen korkealle.

»Mahdollisesti, mutta salamurhaajissa on se paha puoli, että he iskevät aina silloin kun sitä vähiten osaa odottaa.»

»Ehkäpä niin», Artemis vastasi tutkiessaan ruokalistan alkupalatarjontaa. »Mutta kuka ihme meidät haluaisi tappaa?»

Salissa oli puolenkymmentä asiakasta. Butler mulkaisi yhtä heistä ankarasti ihan vain siltä varalta että tämä suunnitteli jotain. Nainen oli ainakin kahdeksankymmentävuotias.

»Ei välttämättä meitä. Jon Spiro on kuitenkin mahtava mies. Hän on pakottanut paljon kilpailijoitaan pois markkinoilta. Saatamme joutua ristituleen.»

Artemis nyökkäsi. Butler oli tapansa mukaan oikeassa, mikä puolestaan selitti, miksi he olivat yhä hengissä. Jon Spiro, amerikkalainen joka oli tulossa tapaamaan häntä, oli juuri niitä miehiä, jotka vetivät puoleensa salamurhaajan luoteja. Menestyvä IT-miljardööri, jolla oli hämärä menneisyys ja huhujen mukaan myös yhteyksiä mafiaan. Väitettiin että hänen yhtiönsä, Fission Chips, oli noussut

huipulle varastettujen tutkimustulosten avulla. Mitään ei kuitenkaan ollut voitu näyttää toteen – vaikka Chicagon piirisyöttäjä oli toki yrittänyt. Monta kertaa.

Heidän luokseen vaelsi tarjoilijatar, joka soi heille sädehtivän hymyn.

»Hyvää päivää. Haluaisiko nuoriherra lasten ruokalistaa?»

Suoni alkoi sykkiä Artemiksen ohimolla.

»Ei, *mademoiselle*, en halua lasten ruokalistaa. Olen varma, että lasten ruokalista itsessään maistuu paremmalta kuin siinä luetellut annokset. Haluan tilata *à la carte*. Vai eikö täällä tarjoilla kalaa alaikäisille?»

Tarjoilijan hymy kutistui parilla etuhampaalla. Artemiksen ulosannilla oli sellainen vaikutus ihmisiin.

Butler kohotti katseensa taivaisiin. Ja Artemis vielä ihmetteli, kuka hänet haluaisi tappaa. Ensinnäkin puolet Euroopan tarjoilijoista ja vaattureista.

»Selvä», sopersi onneton tarjoilija. »Miten herra vain haluaa.»

»Herra haluaa paistettua haita ja miekkakalaa vihannespedillä sekä uusia perunoita.»

»Entä juotavaksi?»

»Lähdevettä. Irlantilaista, jos teillä on. Mutta ei jäitä, koska jääkuutione on epäilemättä tehty vesijohtovedestä, joten niiden lisääminen lähdeveteen olisi jokseenkin epäloogista.»

Tarjoilija livahti keittiöön helpottuneena siitä, että pääsi pois kuutospöydän kalpean nuorukaisen luota. Hän oli

kerran nähnyt elokuvissa vampyyrin. Sillä oli ollut epäkuolleissa silmissään samanlainen hypnoottinen tuijotus. Ehkäpä poika oli puhunut aikuisen miehen tavoin, koska oli oikeasti viidensadan vuoden ikäinen.

Artemis jäi odottamaan lounasta hymy huulillaan, autuaan tietämättömänä aiheuttamastaan tyrmistyksestä.

»Sinusta mahtaa tulla haluttu kavaljeeri koulun tansseissa», Butler huomautti.

»Anteeksi kuinka?»

»Tyttöparka alkoi melkein itkeä. Mitä jos yrittäisit joskus olla ystävällinen.»

Se oli Artemikselle yllätys. Butler ei yleensä puuttunut hänen henkilökohtaisiin asioihinsa.

»Enpä taida suuremmin välittää koulun tansseista.»

»Tanssiminen ei ole pääasia. Seurustelu on asian ydin.»

»Vai seurustelu», tuhahti nuoriherra Fowl. »Enpä usko, että maailmassa on kovinkaan monta teini-ikäistä, joiden verbaaliset kyvyt ovat yhtä hyvin kehittyneet kuin minulla.»

Butler oli huomauttamaisillaan, että puhuminen ja seurustelu eivät ole lainkaan sama asia, kun ravintolan ovi avautui. Sisään astui pieni päivettynyt herra, jonka jäljessä kulki varsinainen jätti mieheksi. Jon Spiro ja hänen henkivartijansa.

Butler kumartui kuiskaamaan isäntänsä korvaan: »Nyt täytyy olla varovainen. Olen kuullut juttuja tuosta korstosta.»

Spiro pujotteli heitä kohti pöytien lomitse kädet leväl-

lään. Hän oli keski-ikäinen amerikkalainen, laiha kuin keihäs ja hädin tuskin Artemista pitempi. Kahdeksankymmentäluvulla hän oli ollut kuljetusalalla; yhdeksänkymmentäluvulla hän oli rikastunut entisestään osakekaupoilla. Nyt hän oli siirtynyt viestintäalalle. Hänellä oli yllään valkoinen pellavapuku kuten aina ja hänen ranteissaan ja sormissaan kimmelsi niin paljon kultaa, että sillä olisi voinut päällystää Taj Mahalin.

Artemis nousi tervehtimään liikekumppaniaan. »Terveetuloa, herra Spiro.»

»Hei, pikku Artemis Fowl. Kuinka pyyhkiä, poikakulta?»

Artemis puristi hänen kättään. Korut helisivät kuin kalkkarokäärmeen häntä.

»Oikein hyvin, kiitos. Hauskaa että pääsitte tulemaan.»

Spiro istuutui. »Kun Artemis Fowlilla on minulle ehdotus, tulen hänen luokseen vaikka pää kainalossa.»

Henkivartijat silmäilivät kainostelematta toisiaan. Jos heidän kokoaan ei otettu huomioon, he olivat toistensa täydellisiä vastakohtia. Butler oli hillityn tehokkuuden ruumiillistuma. Musta puku, kaljuksi ajeltu pää, olemus niin huomaamaton kuin yli kaksimetriselle miehelle vain on mahdollista. Spiron henkivartijalla taas oli platinanvalkoinen tukka, niukka T-paita ja molemmissa korvissa hopeinen rengas kuin merirosvolla. Hän halusi, että hänet huomattiin ja muistettiin.

»Arno Blunt», Butler sanoi. »Olenkin kuullut teistä.»
Blunt asettui paikalleen Spiron olkapään viereen.

»Butler. Yksi Butlereista», Blunt vastasi venyttelevällä Uuden-Seelannin murteella. »Teikäläiset ovat kuulemma alan huippuja. Niin ainakin väitetään. Toivottavasti siitä ei tarvitse ottaa selvää.»

Spiro nauroi. Aivan kuin laatikollinen hepokatteja olisi sirittänyt.

»No mutta Arno. Mehän olemme kaikki ystäviä. Ei ole mitään syytä uhkailla.»

Butler ei ollut siitä yhtä varma. Hänen sotilaanvaiston-
sa surisivat kuin herhiläispesä hänen kallonsa pohjukassa.
Hän vaistosi vaaraa.

»No niin, ystäväiseni. Käydäänpä sitten asiaan», Spiro sanoi ja suuntasi tummien silmiensä pistävän katseen Artemikseen. »Olen kuolannut koko matkan Atlantin yli. Mitä teillä on tarjota minulle?»

Artemis katsoi Spiroon harmissaan. Hän oli toivonut, että liikeasioiden vuoro tulisi vasta lounaan jälkeen.

»Ettekö haluaisi vilkaista ensin ruokalistaa?»

»En. En enää syö kovin paljon nykyään. Yleensä vain pillereitä ja nesteitä. Ruoansulatusvaivoja.»

»Hyvä on sitten», Artemis vastasi ja nosti pöydälle alumiinisen salkun. »Käydään suoraan asiaan.»

Hän avasi salkun kannen. Sen sisus oli pehmustettu sinisellä vahtomuovilla, ja keskellä pehmusteita oli MD-soittimen kokoinen punainen kuutio.

Spiro pyyhki silmälasejaan solmionsa ohuempaan päähän.

»Mikä tämä on?»

Artemis laski kiiltävän kuution pöydälle.

»Se on tulevaisuus. Edellä aikataulusta.»

Jon Spiro kumartui katsomaan tarkemmin.

»Minusta se näyttää paperipainolta.»

Arno Blunt naurahti ja loi uhmakkaan katseen Butleeriin.

»Sen toiminta vaatii siis esittelyä», Artemis sanoi ja otti metallilaatikon pöydältä. Hän painoi nappia ja laite hyrähti käytiin. Osa paneeleista liukui sivuun ja niiden alta paljastuivat kaiuttimet ja videoruutu.

»Hienoa», Spiro mutisi. »Minä siis lensin viisituhatta kilometriä katsomaan pienois-TV:tä?»

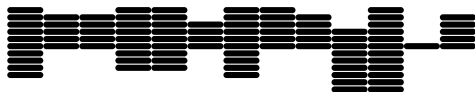
Artemis nyökkäsi. »Se on tosiaan pienois-TV. Mutta se on myös ääniohjattu tietokone, matkapuhelin ja diagnostiikkatyökalu. Tämä pikku laite lukee mitä tahansa informaatiota miltä tahansa elektroniselta tai orgaaniselta tallennusalueelta. Se osaa soittaa videoita, laserlevyjä ja DVD:itä; se pystyy ottamaan yhteyden internetiin, vastaanottamaan sähköpostia ja murtautumaan mihin tahansa tietokoneeseen. Se voi jopa luodata rintanne nähdäkseen kuinka nopeasti sydämenne lyö. Sen akku kestää kaksi vuotta ja se toimii tietenkin täysin langattomasti.»

Artemis vaikenä, jotta Spiro ehtisi ymmärtää hänen sanansa.

Spiroin silmät näyttivät lasien takana valtavan suurilta.

»Tarkoitatteko, että tämä laatikko...»

»Tämän laatikon vuoksi kaikki muu alan teknologia on vanhentunutta. Teidän tietokonetehtailanne ei ole enää

mitään virkaa.»

Spiro haukkoi henkeä. Monta kertaa.

»Mutta miten... miten?»

Artemis käänsi laatikon pohjan esiin. Siinä sykki vai-measti infrapuna-anturi.

»Tässä sen salaisuus. Omni-anturi. Tämä anturi lukee kaiken mitä pyydetään. Ja jos laatikkoon on syötetty oikea lähdekoodi, se pystyy käyttämään hyväkseen minkä tahansa satelliitin viestiliikennettä.»

Spiro heristi sormeaan. »Mutta se on kai laitonta.»

»Ei ole», Artemis vastasi hymy huulillaan. »Tällaisia laitteita vastaan ei vielä ole lakeja. Eikä niitä kovin pian tulekaan, ei ainakaan kahteen vuoteen sen jälkeen kun tämä ilmestyy markkinoille. Muistatte varmaankin, kuinka kauan Napsterin sulkeminen kesti.»

Spiro kätki kasvot käsiinsä. Artemiksen laite oli hänelle liikaa.

»En ymmärrä. Tämä on vuosia, ei, vuosikymmeniä edellä kaikkia nykyisiä laitteitamme. Te olette vain kolme-toistavuotias lapsi. Miten olette onnistunut rakentamaan tällaisen?»

Artemis mietti hetken. Mitä hän sanoisi? Vuosi ja neljä kuukautta sitten Butler päihitti Hautautuneiden Alueiden Lainvalvonnan noutoyksikön ja takavarikoi sen varusteet? Sitten hän itse purki laitteet osiin ja rakensi niistä tämän ihmeellisen vempaimen. Ei totisesti.

»Sanotaan vain, että olen hyvin älykäs lapsi.»

Spiroin silmät kapenivat viiruiksi. »Ette ehkä ihan niin

KEIJUILLE EI POTTUILLA.

Artemis on saanut käsiinsä keijujen huimaa tekniikkaa ja rakentanut sen avulla hämmästyttävän supertietokoneen. Se on niin ihmisille kuin keijuille vaarallinen pirunnyrkki, ja Artemis tarjoutuu pitämään vekottimensa hetken aikaa pois markkinoilta, jos vain hinnasta sovitaan. Pian nuori rikollisnero ja henkivartija Butler huomaavat kuitenkin aliarvioineensa kauppakumppanin, hämäräperäisen amerikkalaisen IT-miljardöörin, kyvyt pahemman kerran. Vähintään yhtä huolestuttavaa on, ettei huipputekniikan väärinkäyttö jää huomaamatta keijuiltakaan...

ARTEMIS FOWL: IKUISUUSKOODI on irlantilaisen Eoin Colferin fantasiaa ja teknologiaa nerokkaasti yhdistävän maailmanmenestysarjan kolmas osa.

"Sarjan kahden edellisen kirjan tapaan menoa ja meininkiä riittää, huumoria piisaa, henkilöhahmot ovat hauskoja ja lapsinero hoitaa hommat kotiin – kaiken kaikkiaan kunnon viihdepläjäys Artemis-faneille."

SALLY ESTES, BOOKLIST

#kirja
WWW.KIRJA.FI

N84.2 ISBN 978-951-0-41909-0

